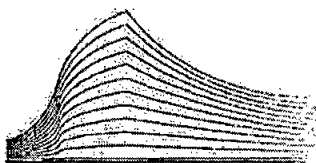

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2016/ 2803
Datum van uitspraak
18 november 2016
Rolnummer
2015/AB/516

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00000715530-0001-0016-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

V

Appellant op hoofdberoep,

Geïntimeerde op incidenteel beroep

In persoon verschenen en bijgestaan door mr. OSAER Pieter Jan, advocaat, loco mr.
TIMMERMAN Koenraad, advocaat te 3000 LEUVEN, Naamsestraat 165

tegen

ING BELGIE NV, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Marnixlaan 24,

Geïntimeerde op hoofdberoep,

Appellante op incidenteel beroep,

vertegenwoordigd door mr. VANDEPUT Dorien, advocaat, loco mr. DEBRAY Olivier, advocaat
te 1160 BRUXELLES, Boulevard du Souverain 280

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op 03-03-2015 door de arbeidsrechtbank te Brussel, e kamer (A.R. 13/10758/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 2 juni 2015,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 14 oktober 2016, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

1.-

De heer V trad op 17 september 2007 in dienst van de NV ING België (hierna genoemd de NV) als afdelingschef, met schriftelijke arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van 8 augustus 2007.

2.-

Met aangetekende brief van 7 mei 2012 deed de heer V een aanvraag voor volledig tijdskrediet in het algemene stelsel, vanaf 14 augustus 2012 voor een duur van 4 maanden.

Met nota van 4 juni 2012 bevestigde de NV het principeakkoord voor een volledig tijdskrediet voor de periode van 1 oktober 2012 tot 31 januari 2013; het definitieve akkoord werd gegeven met brief van 23 augustus 2012.

3.-

Met brief van 21 september 2012 beëindigde de NV de arbeidsovereenkomst met onmiddellijke ingang en met aankondiging van betaling van een opzeggingsvergoeding.

Op het werkloosheidsbewijs C4 van 18 oktober 2012 werd als juiste oorzaak van de werkloosheid opgegeven: *'profiel stem[t] niet overeen met de functie'*.

4.-

Met telefax van 14 mei 2013 informeerde de raadsman van de heer V naar het detail van de betaalde opzeggingsvergoeding; met E-mail van 4 juli 2013 maakt de NV een detail van de becijfering van het jaarloon en de betaalde opzeggingsvergoeding (32.791,89 euro bruto) kenbaar.

Met aangetekende brief van 4 juli 2013 vorderde de raadsman van de heer V betaling door de NV van een aanvullende opzeggingsvergoeding, intrest op de aanvullende opzeggingsvergoeding en laattijdig betaalde nettobedrag (van de eindafrekening) en een forfaitaire vergoeding wegens overtreding ontslagverbod bij tijdskrediet. Hij vorderde verder de mogelijkheid tot uitoefening van aandelenopties tot uiterlijk 18 maart 2014 en eventuele vervangende schadevergoeding en maakte voorbehoud voor een vordering achterstallig loon voor de zogenaamde 'livefeed-overuren'.

5.-

Met aangetekende brief van 26 augustus 2013 betwistte de NV de vorderingen van de heer V waarbij uitvoerig werd ingegaan op het ontslagmotief.

II. RECHTSPLEGING

6.-

Met verzoekschrift op tegenspraak, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank te Brussel op 3 september 2013, vorderde de heer V : betaling door de NV van volgende bedragen:

5.823,06 euro aanvullende opzeggingsvergoeding
33.098,53 euro forfaitaire beschermingsvergoeding
240,17 euro achterstallige gekapitaliseerde intrest op de laattijdig betaalde opzeggingsvergoeding

Hij vorderde tevens de veroordeling van de NV tot afgifte van alle correcte sociale en fiscale documenten en tot de kosten van het geding, met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 2.200,00 euro.

Tenslotte vorderde hij de voorlopige tenuitvoerlegging van het tussen te komen vonnis, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement.

7.-

Met zijn syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 7 oktober 2014, bepaalde hij de eerste twee onderdelen van zijn vordering als volgt en vorderde hij betaling door de NV van:

5.551,72 euro bruto aanvullende opzeggingsvergoeding

33.310,35 euro forfaitaire beschermingsvergoeding

Beide vergoedingen te vermeerderen met de nalatigheidsintrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van het ontslag (21 september 2012) tot de datum van het verzoekschrift en vanaf dan met de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet tot de datum van uiteindelijke betaling.

8.-

Met vonnis van 3 maart 2015 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel de vordering van de heer V. ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Zij veroordeelde de NV tot betaling aan de heer V. van 5.551,72 euro bruto aanvullende opzeggingsvergoeding, te vermeerderen met de nalatigheidsintrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf 21 september 2012 tot 3 september 2013 en vanaf dan met de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet tot de datum van betaling.

Zij veroordeelde de NV tevens tot afgifte van alle correcte sociale en fiscale documenten.

De heer V. werd veroordeeld tot 70 % en de NV tot 30 % van de kosten van het geding, aan de zijde van beide partijen begroot op 2.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

9.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

10.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 2 juni 2015, tekende de heer V. : hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 3 maart 2015 werd gewezen door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

Hij vorderde dat het arbeidshof het bestreden vonnis zou bevestigen wat de toekenning van de aanvullende opzeggingsvergoeding betreft, en te hervormen wat de vordering tot betaling van een forfaitaire beschermingsvergoeding betreft, met verwijzing van de NV in de kosten van beide aanleggen, met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 2.200,00 euro per aanleg.

11.-

Met conclusie in hoger beroep, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 22 november

2015, tekende de NV incidenteel beroep aan tegen het reeds bestreden vonnis.

Zij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou hervormen door de oorspronkelijke vordering van de heer V: tot betaling van een aanvullende opzeggingsvergoeding ongegrond te verklaren en dit vonnis zou bevestigen wat het ongegrond verklaren betreft van de oorspronkelijke vordering tot betaling van een forfaitaire beschermingsvergoeding, met verwijzing van de NV in de kosten van beide aanleggen, met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 2.200,00 euro per aanleg.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

12.-

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. De aanvullende opzeggingsvergoeding (incidenteel beroep)

13.-

Met toepassing van artikel 39 § 1 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet dient de partij die de arbeidsovereenkomst beëindigt zonder dringende reden en zonder inachtneming van een (voldoende) opzeggingstermijn, aan de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het loon dat overeenstemt met de (eventueel resterende) duur van de opzeggingstermijn.

Voor de toepassing van deze regel dient bijgevolg onderzocht te worden welk loon de heer V: verdiende en welke opzeggingstermijn nageleefd diende te worden.

1.1. Samenstelling van het jaarloon

14.-

Artikel 39 §1 tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat de opzeggingsvergoeding niet enkel het lopend loon behelst maar ook de voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst.

Partijen zijn het er over eens dat het jaarloon van de heer V: waarmee rekening gehouden dient te worden voor de berekening van de hem toekomende

opzeggingsvergoeding 66.620,70 euro bedraagt, zoals vastgesteld door de arbeidsrechtbank.

1.2. Opzeggingstermijn

15.-

Bij ontstentenis van akkoord tussen partijen dient de opzeggingsvergoeding met toepassing van artikel 82 § 3, zoals van toepassing op de betwisting tussen partijen, en artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaald te worden door de rechter.

De opzeggingstermijn moet bepaald worden met inachtneming van de op het tijdstip van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst voor de bediende bestaande kans om een gelijkwaardige en passende betrekking te vinden, rekening houdend met de hiernavolgende criteria:

anciënniteit: 5 jaar en 5 dagen

leeftijd: 42 jaar en 6 maanden

functie: afdelingschef

loon: 66.620,70 euro

mede in acht genomen de gegevens eigen aan de zaak.

(vgl. Cass. 17 september 1975, T.S.R. 1976, 14; Cass. 3 februari 1986, J.T.T. 1987, 58; Cass. 4 februari 1991, R.W. 1990-91, 1409; Cass. 9 mei 1994, Arr. Cass. 1994, 461; Cass. 2 december 2002, Soc. Kron. 2003, 166; Cass. 3 februari 2003, J.T.T. 2003, 262; Cass. 5 januari 2009, nr. S.08.0086.N; Cass. 11 maart 2013, J.T.T. 2013, 259)

Rekening houdend met deze criteria heeft de heer V. recht op een opzeggingstermijn van 6 maanden.

16.-

Ten onrechte stelt de NV dat bij de bepaling van de opzeggingstermijn rekening dient te worden gehouden met een tendens in de rechtspraak om één maand opzeggingstermijn per begonnen dienstjaar toe te kennen, zoals bevestigd in de zgn. IPA-wet en de (overgangsbepalingen van de) Wet Eenheidsstatuut.

Het arbeidshof stelt hierbij vast dat het niet gebonden is door een (voorgehouden) tendens in de rechtspraak, en evenmin door wetten die niet van toepassing zijn op de voorliggende betwisting.

De opzeggingstermijnen vermeld in de IPA-wet zijn enkel van toepassing op arbeidsovereenkomsten die een aanvang hebben genomen vanaf 1 januari 2012, en is bijgevolg niet van toepassing op de beoordeling van de opzeggingstermijn van de heer V , van wie de arbeidsovereenkomst een aanvang heeft genomen op 17 september 2007.

De NV kan zich evenmin beroepen op de bepalingen van de Wet Eenheidsstatuut, daar deze slechts in werking is getreden op 1 januari 2014 en de arbeidsovereenkomst tussen partijen een einde heeft genomen voor de inwerkingtreding van de wet.

1.3. Opzeggingsvergoeding

17.-

Met als uitgangspunten een jaarloon van 66.620,70 euro en een na te leven opzeggingstermijn van 6 maanden bedraagt de aan de heer V verschuldigde opzeggingsvergoeding 33.310,35 euro bruto, becijferd als volgt:

66.620,70 euro (jaarloon) x 6/12

Dit bedrag werd door de NV betaald, zodat geen aanvullende opzeggingsvergoeding verschuldigd is.

18.-

Het incidenteel beroep van de NV is gegrond.

2. De forfaitaire beschermingsvergoeding tijdskrediet

2.1. Toepasselijke bepalingen

19.-

Terecht oordeelde de arbeidsrechtbank dat de bepalingen van de CAO nr. 77bis van toepassing blijven op de voorgelegde betwisting, daar de aanvraag dateert van vóór de datum van inwerkingtreding van de CAO nr. 103 gesloten in de NAR op 27 juni 2012 tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en landingsbanen.
(artikel 22 § 1 CAO nr. 103)

20.-

Artikel 20 § 2 van de CAO nr. 77bis gesloten in de NAR op 27 juni 2012 tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking, algemeen verbindend verklaard met K.B. van 25 januari 2002 (B.S. 5 maart 2002), in deze van toepassing, bepaalt dat de werkgever geen handeling mag stellen die tot doel heeft eenzijdig een einde te stellen aan de dienstbetrekking van een werknemer die van loopbaanonderbreking geniet, behalve om een dringende reden of om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

21.-

Artikel 20 § 3 eerste lid van dezelfde CAO bepaalt dat het verbod om eenzijdig een einde te maken aan de dienstbetrekking geldt vanaf de datum van de schriftelijke kennisgeving van de aanvraag tot tijdskrediet.

22.-

Artikel 20 § 2 van de CAO nr. 77bis bepaalt dat de werkgever geen handeling mag stellen die tot doel heeft eenzijdig een einde te stellen aan de dienstbetrekking van een werknemer die van tijdskrediet, loopbaanonderbreking en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking geniet (of wenst te genieten), behalve om een dringende reden of om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

De bewijslast t.a.v. het bestaan van dergelijke reden rust op de werkgever: indien de werkgever inderdaad aanvoert dat de arbeidsovereenkomst niet in strijd met het ontslagverbod werd gegeven, is het met toepassing van artikel 870 Ger.W. aan de werkgever om aan te tonen dat het ontslag om een reden werd gegeven die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet

Wanneer de werknemer een beschermingsvergoeding vordert met toepassing van deze bepaling, is het aan de werkgever die in de periode waarin het ontslagverbod geldt de arbeidsovereenkomst van de werknemer die van tijdskrediet, loopbaanonderbreking en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking geniet of wenst te genieten, eenzijdig heeft beëindigd, te bewijzen dat hij de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd om een reden waarvan de aard en de oorsprong vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst wegens de uitoefening van het recht op tijdskrediet.
(vgl. Cass. 14 januari 2008, J.T.T. 2008, 243)

2.2. Toepassing

23.-

Het staat niet ter discussie dat de arbeidsovereenkomst van de heer V werd beëindigd gedurende de periode tijdens dewelke een ontslagverbod geldt.

De heer V heeft zijn aanvraag om te kunnen genieten van het tijdskrediet geformuleerd met brief van 4 juni 2012, en was bijgevolg vanaf voornoemde datum beschermd.

24.-

De discussie heeft betrekking op de vraag of de NV, op wie ter zake de bewijslast rust, aantoonde dat de heer V werd ontslagen om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op loopbaanonderbreking.

25.-

De NV argumenteert dat de heer V niet werd ontslagen omwille van het feit dat hij tijdskrediet had gevraagd, maar wel omwille van het feit dat hij een 'niet bepaald positief te noemen evaluatie voor het jaar 2011 had gekregen', en dat uit de evaluatiedocumenten was gebleken dat hij:

- een negatieve feedback had gekregen m.b.t. een aantal essentiële competenties (o.m. m.b.t. zin voor initiatief, pro-activiteit en cliëntgerichtheid)
- uitdrukkelijk werd aangespoord om zijn gedrag te verbeteren (in het bijzonder i.v.m. de ploeggeest)
- gewezen werd op zijn gebrek aan motivatie en betrokkenheid
- verzocht werd meer aandacht te hebben voor het teamwork.

De NV stelt verder dat de heer V k in de daaropvolgende periode niet aantoonde de pijnpunten waarop was gewezen ter harte te nemen, integendeel de situatie verslechterde waardoor er zelfs sprake was van negatieve invloed bij collega's.

Tijdens een tussentijdse evaluatie van 2012 werd de heer V erop gewezen dat hij sinds de evaluatie van maart 2012 geen vorderingen had gemaakt m.b.t. de verwachte prestaties, zijn motivatie en ploeggeest. In dit verband werd verwezen naar een aantal opmerkingen van mevrouw H

- de analyse van de Hvar van de exotische desk die onvolledig en onjuist was
- het project inflatie dat niet binnen de door de Bankcommissie vastgelegde termijnen was verwezenlijkt
- het aantal verwezenlijkte 'livefeed' dat onder het gemiddelde van dat van de andere medewerkers lag
- het feit dat de heer V. zich niet genoeg inzette in de lopende projecten en weinig initiatieven vertoonde om de bestaande processen te verbeteren.

Tenslotte werd verwezen naar het feit dat de heer V. zelf tijdens een gesprek met mevrouw H. ad toegegeven dat hij 'niet op zijn plaats zat' bij MRM (market risk management) omdat zijn functie blijkbaar niet overeenstemde met zijn verwachtingen.

26.-

Aan de orde is dan de vraag of de NV het bewijs levert van de hiervoor aangegeven elementen.

De NV brengt een aantal documenten bij die het bewijs van de aangevoerde motieven dienen te leveren, onder andere:

- de jaarlijkse evaluatie 2011
- een verslag van een tussentijds evaluatiegesprek op 10 augustus 2012
- een verslag van een gesprek tussen de heer D. en de heer V. op 20 augustus 2012.

27.-

Naar het oordeel van het arbeidshof levert de NV aan de hand van de bijgebrachte documenten niet en alleszins niet op afdoende wijze het bewijs van het feit dat de heer V. werd ontslagen om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op loopbaanonderbreking.

De jaarlijkse evaluatie voor 2011 maakt inderdaad melding van een aantal pijnpunten, maar wijst verder op een aantal sterke punten, waarbij alleszins niet de indruk wordt gegeven dat de evaluatie van de heer V. overwegend negatief was, en alleszins niet dat hij op korte termijn naar de uitgang zou moeten worden begeleid. De globale evaluatie maakt melding van volgende elementen:

- de heer V. heeft de algemene doelstellingen behaald

- hij wordt aangemoedigd om in de volgende jaren vooruitgang te boeken binnen de 'exotische' ploeg
- hij moet meer motivatie tonen en betrokkenheid in het dagelijkse werk van het team, ook wanneer technische en operationele problemen tot veel frustratie leiden
- hij moet meer aandacht besteden aan 'teamwork'.

Merkwaardig is verder dat in de evaluatie geen melding wordt gemaakt van de noodzaak tot tussentijdse evaluatie, die op 10 augustus 2012 uit de lucht lijkt te vallen.

Het verslag van het tussentijds evaluatiegesprek dat dan 10 augustus 2012 heeft plaatsgegrepen tussen mevrouw H en de heer V bevat inderdaad wel een aantal negatieve opmerkingen, doch de waarde van dit verslag is voor het arbeidshof onvoldoende: van belang is hierbij dat het eenzijdig is en dat uit niets blijkt dat de heer V de gelegenheid heeft gekregen de inhoud ervan te betwisten of minstens een aantal elementen in zijn voordeel aan te voeren.

Hetzelfde geldt voor het verslag dat de heer D heeft gemaakt van een gesprek dat hij enkele dagen later (op 20 augustus 2012) heeft gehad met de heer V : ook dit document is eenzijdig opgesteld en aan de heer V werd niet de mogelijkheid geboden te reageren op de inhoud ervan.

Zelfs indien zou aanvaard worden dat dit laatste document aan de heer V werd overgemaakt, blijft de vaststelling dat de mening van de heer V niet werd gevraagd.

Naar het oordeel van het arbeidshof is de mening van een deelnemer aan een gesprek over de inhoud van dat gesprek onvoldoende om na te gaan of de weergave van het gesprek correct is en de ingeroepen negatieve elementen met de werkelijkheid overeenstemmen, wanneer geen aandacht wordt besteed aan de reactie van de andere deelnemer aan het gesprek.

28.-

Vermits de NV niet en alleszins niet op afdoende het bewijs levert van het feit dat de heer V werd ontslagen om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op loopbaanonderbreking, verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van de heer V tot betaling van een beschermingsvergoeding in het kader van de regeling loopbaanonderbreking ten onrechte ongegrond.

2.3. Bedrag van de beschermingsvergoeding

29.-

Artikel 20 § 4 van de CAO nr. 77bis bepaalt dat de werkgever die ondanks de bepalingen van § 2 van het artikel, de arbeidsovereenkomst beëindigt zonder dringende reden of om een reden waarvan de aard en de oorsprong niet vreemd zijn aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet, aan de werknemer een forfaitaire vergoeding dient te betalen die gelijk is aan het loon van 6 maanden, onverminderd de vergoedingen die bij een verbreking van de arbeidsovereenkomst aan de werknemer betaald moeten worden.

Met betrekking tot de grondslag waarop de vergoeding moet worden berekend zijn dezelfde regels toepasselijk als deze in geval van onregelmatig ontslag bij moederschapsbescherming. (vgl. J. Herman, Onderbreking van de beroepsloopbaan (tijdskrediet), in: Aanwerven, tewerkstellen en ontslaan, O 203-2610)

Voor de berekening van deze vergoeding komen bijgevolg ook de voordelen verworven krachtens de overeenkomst in aanmerking.

(vgl. Arbh. Antwerpen 7 april 2003, Soc. Kron. 2004, 84; Arbh. Gent 10 september 2007, Soc.Kron. 2009, 34)

30.-

Hoger aanvaardde het arbeidshof dat het jaarloon van de heer V. 66.620,70
euro bedroeg.
(vgl. nr. 14)

Met als uitgangspunten een jaarloon van 66.620,70 euro en een beschermingsvergoeding gelijk aan 6 maanden loon bedraagt de aan de heer V verschuldigde opzeggingsvergoeding 33.310,35 euro bruto, becijferd als volgt:

66.620,70 euro (jaarloon) x 6/12

3. Rechtsplegingsvergoeding

31.-

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding

kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is van oordeel dat geen van deze hypothesen in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

32.-

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

In voorliggende betwisting verklaart het arbeidshof de vordering van de heer V tot betaling van een opzeggingsvergoeding van 5.551,72 euro ongegrond, en zijn vordering tot betaling van een beschermingsvergoeding van 33.310,35 euro gegrond.

Het arbeidshof is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen waarbij de heer V verwezen wordt in één zevende en de NV in zes zevenden van de kosten.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep van de heer V en het incidenteel beroep van de NV ING België ontvankelijk en gegrond;

Doet het bestreden vonnis teniet behalve voor zover het de vordering van de heer V
ontvankelijk verklaarde en de NV veroordeelde tot afgifte van alle correcte sociale en fiscale documenten;

Opnieuw recht doende, verklaart de vordering van de heer V gedeeltelijk
gegrond;

Veroordeelt de NV ING België tot betaling aan de heer V van 33.310,35 euro
bruto forfaitaire beschermingsvergoeding tijdskrediet, te vermeerderen met de
nalatigheidsintrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf 21 september 2012 tot 3 september
2013 en vanaf dan met de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet tot de datum
van betaling;

Verwijst de NV ING België in zes zevenden en de heer V in één zevende van
de kosten van de procedure, aan de zijde van beide partijen vereffend op 2.200,00 euro
rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank en op 2.400,00 euro rechtsplegingsvergoeding
arbeidshof.

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Hilde MORIAU
Ferdy BUGGENHOUDT

bijgestaan door :

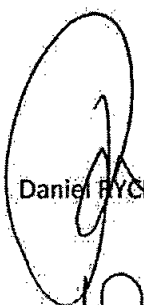
Dirk VAN DEN BROECKE,

raadsheer,

raadsheer in sociale zaken, werkgever,

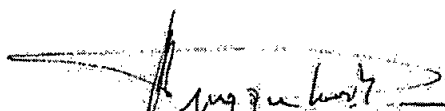
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,

griffier,

Daniel RYCKX

Hilde MORIAU

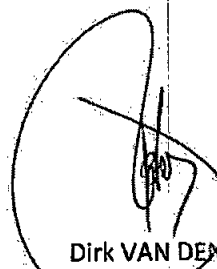

Dirk VAN DEN BROECKE

Ferdy BUGGENHOUDT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 18 november 2016 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE.

